

hederne har jo også selv projekter omkring de her ting. Men hvad er det for yderligere krav? Er det lovgivning som i Norge, hvor vi simpelt hen lukker virksomhederne i det øjeblik, kravene ikke er opfyldt? Er det det, der skal til? Skal vi lukke dansk erhvervsliv?

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg venter spændt på behandlingen af det næste forslag, for jeg synes jo, at det mindste, man kunne starte med, var at indgå nogle forpligtende aftaler med virksomhederne, for jeg kan ikke rigtig ud fra denne her redegørelse se, hvad det egentlig er for nogle samtaler, ministeren har haft med erhvervslivet. Jeg synes ikke, vi får særlig meget konkret på bordet i forhold til, hvad det er for nogle gode samarbejdsrelationer, der er, og hvilke resultater der i virkeligheden er kommet ud af det. For det, der er det afgørende, er jo, hvad det er for nogle resultater, vi får ved de her tiltag.

Vi har jo haft det her løse snakkeri i årevis, og det er jo ligesom på tide, at vi tager et skridt og tager en debat om, hvad det er. Er vi nødt til at gøre noget mere? Det er vi villige til i Socialdemokratiet.

Formanden:

Tak til fru Kirsten Brosbøl. Så er det fru Louise Frevert som ordfører.

Louise Frevert (DF):

Uanset hvor meget respekt jeg har for vores ligestillingsminister, så må jeg alligevel sige: bedre sent end aldrig. Dette er netop, hvad Dansk Folkeparti har pointeret i mange år, nemlig at man i den politiske korrektheds navn har fortiet problemerne, men nu ser det måske ud til, at der blafrer et lys for enden af tunnelen.

Når den kritik så er fremsat, vil jeg også gerne have lov til at rose ligestillingsministeren for initiativerne, fordi man langt om længe har gjort op med den politiske korrektheds fortielse af problemerne.

De etniske kvinder er i mange tilfælde ladt i stikken af mænd. De har ikke et socialt liv, ej heller et arbejdsliv og har derved ikke mulighed for at kunne få en uddannelse og/eller et arbejde. Deri adskiller forholdet mellem kønnene sig ikke væsentligt fra forholdet mellem mennesker i øvrigt, når man konkurrerer om penge og magt. Her er situationen, at de etniske mænd har nogle store privilegier, som de ikke vil slip-

pe, i konkurrencesituationen med kvinder. Det er sikkert meget menneskeligt, men det er ikke acceptabelt, fordi det, hvis det bliver accepteret, undergraver vores samfundsmæssige selvopfattelse, og det kan/vil vi ikke leve med.

Kl. 14.25

De danske kvinder havde ingen problemer med at slippe kødgryderne, da de fik mulighed for at få uddannelse og job. Det vil de etniske kvinder heller ikke have problemer med. Det er derfor i første række ikke kvinderne, der skal påvirkes, men mændene. Det er urimeligt at ville bruge de etniske kvinder som murbrækkere i den kamp, som ikke kun er for de pågældende kvinders skyld, men mere langsigtet for hele samfundets skyld. De kvinder skal vi have fat på.

Det er gode initiativer, ministeren er kommet med. Der skal kontakt til kvinderne på sprogcentre, på forbrugerrådgivningen, Mødrehjælpen, lægen, socialkontoret etc. Vi skal fange dem, hvor de er synlige, så de ikke forbliver en skygge af deres mænd. For vi skal ikke glemme, at hvis vi ikke får fat i disse kvinder, vil børnene aldrig nogen sinde blive integreret og være en del af vores demokratiske samfund.

Ligeledes mener jeg, at det er en rigtig god idé at fortsætte initiativerne med bekæmpelse af vold mod kvinder, og at man også udarbejder en handlingsplan for mændene, så man ikke kun fokuserer på offeret, men også på udøveren af volden.

Dernæst vil jeg gerne rose ministeren for at tage initiativ på et meget væsentligt indsatsområde, nemlig kønsroller og ungdomskulturer. Som uddannelsesordfører mener jeg, at disse to ting er helt uadskillelige, og at man selvfølgelig i lang tid har fokuseret på, at der er problemer i ungdomskulturen, når det drejer sig om alkohol, rygning, narko og ikke mindst måden, hvorpå man omgås hinanden, samt kost og motion, men at man vinkler det på én måde, sådan at kønsforskellene er i fokus.

Det mener jeg er et skridt i den rigtige retning, specielt med den forråelse, der er i mange områder, hvor indvandrerdrengene har et sprog, som er uacceptabelt i den daglige omgangsform, når vi taler om omgang med det andet køn, en forråelse, som vi hverken vil eller kan tolerere i det danske samfund.

Det er fra barnsben og i ungdommens år, at kønspolitikken, ligestillingen, kimen til respekten for det andet køn skal lægges. Bliver der ikke sat fokus på området på nuværende tidspunkt,